

Arrest

nr. 89 487 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 4 juli 2012 met nr. 220.173 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 mei 2011 met nr. 62 025 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 20 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEVENS, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij diende op 26 januari 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 25 februari 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Redenen:

> De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. :

Dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 5 van de wet van 15 september 2006.

Dat het Grondwettelijk hof eveneens stelt in haar arrest nr 193/2009 dd 26.11.2009 dat een dergelijk onderzoek naar medische zorgen in het land van herkomst vereist dat betrokkene zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld (B.5.2.) [...] Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. (B.5.3.) Doch betrokkene laat in huidig verzoekschrift na om zijn identiteit op een andere afdoende wijze aan te tonen. Bijgevolg is in huidig verzoekschrift een gebrek aan “enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld. ”

Dat betrokkene in de aanvulling (dd. 18.01.2011) op de initiële aanvraag wel een Mongools paspoort voegt. Maar het bewijs van identiteit dient bij de oorspronkelijke aanvraag gevoegd te worden. Identiteitsbewijzen die later bij de aanvraag worden gevoegd, worden niet door onze diensten aanvaard.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

1.2. Op 23 mei 2011 bij arrest nr. 62 025 vernietigde de Raad de bestreden beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 februari 2011. Tegen dit arrest diende verwerende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.3. Op 4 juli 2012 bij arrest nr. 220.173 vernietigde de Raad van State het voormelde arrest nr. 62 025 van de Raad en verwees de zaak naar een anders samengestelde kamer van de Raad.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 9ter §1 Vreemdelingswet stelt dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging wegens ziekte kan ingediend worden door de vreemdeling die beschikt over identiteitsdocumenten. Artikel 9ter §1 al. 3 Vreemdelingenwet voegt eraan toe dat deze voorwaarde niet van toepassing is tijdens een asielpprocedure en wanneer de vreemdeling in de onmogelijkheid verkeert om identiteitsdocumenten te verwerven.

De aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen werd ingediend bij aangetekend schrijven van 26 januari 2010.

De asielaanvraag van verzoeker werd verworpen bij beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2009. Aan concludant werd een bevel het grondgebied te verlaten betekend op 28 februari 2011.

Bij de aanvraag van 26 januari 2010 werd geen kopie gevoegd van de identiteitskaart. Er werd bijkomende medische documentatie overgemaakt aan verwerende partij per schrijven van 28 december 2010. Uiteindelijk werd ook het nieuwe adres meegedeeld en een kopie van het paspoort overgemaakt per schrijven van 18 januari 2011.

In de bestreden beslissing wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard zeggende omdat geen identiteitsbewijzen werden gevoegd bij de aanvraag. De bestreden beslissing stelt:

"Dat betrokkene in de aanvulling (dd. 18.01.2011) op de initiële aanvraag wel een Mongools paspoort voegt. Maar het bewijs van identiteit dient bij de oorspronkelijke aanvraag gevoegd te worden. Identiteitsbewijzen die later bij de aanvraag worden gevoegd, worden niet door onze diensten aanvaard".

Indien geen identiteitsdocument bij de aanvraag werd gevoegd, noch een uiteenzetting aangaande de onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen, werd aangebracht, wordt in principe niet aan de voorwaarde van artikel 9bis Vw voldaan.

De aanvraag is evenwel ontvankelijk als tijdens de behandeling van de aanvraag, vooraleer de beslissing wordt genomen, alsnog de nodige identiteitsdocumenten bij het dossier worden gevoegd. Op het ogenblik van het nemen van de beslissing, wordt alsdan wel voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste zoals blijkt uit volgend omstandig gemotiveerd arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie RvV 3 april 2009, 25.612) :

"Artikel 9bis, §1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf

kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon" (Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). Uit deze terminologie vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in zijn bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken. Ook uit het advies van de Raad van State bij de wetwijziging blijkt duidelijk dat "beschikken" dient geïnterpreteerd te worden als "overleggen" (Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184).

De Raad van State stelt immers dat: "(...) het verschil tussen de drie gevallen waarvan sprake is in het ontworpen artikel 9bis, § 1, tweede lid, enerzijds, en het ontworpen artikel 9bis, § 1, eerste lid, anderzijds, (ligt) in het feit dat in de drie gevallen bedoeld in het ontworpen artikel 9bis, § 1, tweede lid, het niet nodig is een identiteitsbewijs over te leggen. " De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

De Raad wijst erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de verwerende partij in het bezit was van alle documenten met betrekking tot de aanvraag ruimschoots voor het nemen van de bestreden"

(in dezelfde zin: RvV 30 april 2009, 26.821; RvV 27 mei 2009, 27.754; RvV 28 mei 2009, 27.944; RvV 15 juni 2009, 28.720)

Kortom, de ontvankelijkheid wegens voldoende identiteitsbewijzen dient beoordeeld te worden op het ogenblik dat de beslissing wordt genomen, met name op basis van de stukken in het administratief dossier op het ogenblik van de beslissing.

Omgekeerd zal een aanvraag ingediend zonder identiteitsdocumenten (bijv. tijdens de asielprocedure), niet langer ontvankelijk zijn wanneer op het ogenblik van de beslissing de asielaanvraag reeds definitief verworpen is.

Huidig middel is ernstig en gegrond.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ze evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing werden geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede, met betrekking tot artikel 3 van het EVRM wijst de Raad op volgende passage in de bestreden beslissing: *“Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”*

2.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.4. De verzoekende partij voert in wezen aan dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk is indien aan de vereiste “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt voldaan voor het nemen van een beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging. Wanneer de nodige identiteitsdocumenten worden voorgelegd na de indiening van de aanvraag maar voor de beslissing, dan is de aanvraag wat de voorwaarde van het bewijs van identiteit betreft ontvankelijk, aldus de verzoekende partij. De “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient volgens haar beoordeeld te worden op het ogenblik dat de beslissing wordt genomen, en dit op basis van de stukken in het administratief dossier op het ogenblik van de beslissing.

2.5. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van het indienen van de verblijfsaanvraag, luidde als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)*

2.6. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van het indienen van de aanvraag, luidde als volgt:

“§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

(...)

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.”

2.7. Uit de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden die worden vermeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zijn uitvoeringsbepalingen volgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer de aanvraag niet vergezeld wordt van een identiteitsdocument of van een motivering die toelaat de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Immers uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 4 juli 2012, nr. 220.173). De ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moeten aldus worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

2.8. Waar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd gewijzigd door artikel 178 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), die in werking trad op 10 januari 2011, luidt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing van 25 februari 2011, als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)"

De Raad stelt vast dat het feit dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden door middel van de bovenvermelde wetswijziging werden verduidelijkt en aangevuld, geen afbreuk doet aan wat voorafgaand wordt gesteld. (RvS 4 juli 2012, nr. 220.173).

2.9. Het betoog van de verzoekende partij dat, *in casu*, aan de "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" was voldaan omdat een identiteitsdocument voorlag, weliswaar niet bij de aanvraag van 26 januari 2010 maar wel op het ogenblik dat de beslissing op 25 januari 2011 werd genomen, aangezien een kopie van het paspoort werd overgemaakt per schrijven van 18 januari 2011, doet derhalve, in het licht van het hierboven gestelde, geen afbreuk aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in artikel 9ter en zijn uitvoeringsbepalingen, met name het gegeven dat deze ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de verblijfsaanvraag van 26 januari 2010 niet werd vergezeld door een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, vindt dit steun in het administratief dossier en wordt dit door de verzoekende partij niet betwist.

Aangezien de verzoekende partij haar paspoort niet heeft gevoegd bij de oorspronkelijke aanvraag van 26 januari 2010, maar pas op 18 januari 2011, en waar de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld door de verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Tenslotte waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partij niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken. De Raad wijst er in dit verband op dat de onderhavige bestreden beslissing betrekking heeft op een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en niet op een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarenboven benadrukt de Raad dat ook inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geldt dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

Een schending van de motiveringsplicht noch van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,
mevr. J. CAMU,
mevr. M. MAES,

wnd. kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN